

Hogyan
válaszol
Isten az
imádságokra?

Hogyan válaszol Isten az imádságokra

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy Isten meghallgatja imáinkat? Nem elég, ha csak hitünket valljuk az imádságban. Például több ezer anya hitt az imádságban, és kérte Istent, hogy védje meg fiait a csatatéren, csak hogy aztán azt a hírt kapják, hogy meghaltak. Az sem magyarázza meg, miért, ha egy egész nemzet a békéért imádkozik, gyakran háborús örvénybe kerül.

Másrészt viszont több ezer ember van, aki szívesen tanúskodik arról, hogy Isten meghallgatta imáikat gyermekeik biztonságaért. Több ezer ember tanúskodik arról, hogy Isten milyen csodálatos módon megadta nekik más különleges áldásokat, amelyeket kértek. Ezért pusztán a tapasztalatok alapján úgy tűnhet, hogy Isten egyesek imáit meghallgatja, másokét viszont nem.

Ez azonban nem áll összhangban azzal, amit a Szentírás mond nekünk Istenről. A Biblia azt mondja, hogy ő „nem nézi az ember személyét”. Tehát

biztosan van valami jó oka annak, hogy Isten egyes imákat meghallgat, másokat pedig nem. Ha megtaláljuk ezt az okot, az segíthet helyreállítani azok hitét, akiknek imái látszólag meghallgatásra nem találtak.

Az imádkozás a keresztény élmény nagyon fontos része. Számos más vallás hívei is széles körben gyakorolják. Az imádkozás vágya elismerése annak, hogy függünk egy Magasabb Erőtől, annak a felismerésének kifejezése, hogy szükségünk van egy olyan forrás segítségére, amely kívül áll rajtunk és magasabb nálunk. Kétségtelen, hogy Isten örül mindazok őszinte vágyának, akik imádkozással próbálnak kapcsolatba lépni vele, mert ez legalábbis elismerése az ő felségének.

Az imádkozás szinte egyetemes vágya annak a ténynek köszönhető, hogy az ember eredetileg Isten képmására lett teremtvé. Az ember bűnbe esése és halála következtében az isteni kép az ember jellemében nagyon elmosódott, sok esetben szinte teljesen eltűnt, de még mindig vannak maradványai, és ezek egyik megnyilvánulása az imádkozás vágya. Lehet, hogy milliók vannak, akik soha nem

imádkoznak, de gyakran úgy érzik, hogy imádkozniuk kellene, és büntudatot éreznek, mert nem teszik.

Isten örül teremtményei imádkozó szellemének. De miért hallgat meg egyesek imáit, míg mások imái látszólag figyelmen kívül maradnak? Jézus utal a válasza az írástudók és farizeusok imáiról szóló megjegyzéseiben. Jézus elmagyarázta, hogy ők azért imádkoztak, hogy az emberek lássák és hallják őket, és azt hitték, hogy Isten meghallgatja őket, mert sokat beszélnek. Ez arra emlékeztet minket, hogy vannak helyes és helytelen imádkozási magatartások, valamint helyes és helytelen módszerek. Sokan lehetnek őszinték, de módszerük nem megfelelő.

A Szentírás azt is jelzi, hogy vannak megfelelő és nem megfelelő dolgok, amelyekért imádkozni lehet. Jakab apostol így ír: „Kértek, és nem kaptok, mert rosszul kértek” (Jakab 4:3). Rendkívül fontos megbizonyosodni arról, hogy milyen kegyelmeket kérhetünk Istentől. Nem várhatjuk el, hogy bármit és mindent, amit csak kívánunk, megkapjunk Istentől, és imáink meghallgatásra találjanak.

Az imádkozás célja

Az imádkozásnak isteni célja van, és nagyon fontos, hogy ezt szem előtt tartsuk, ha meg akarjuk érteni, miért maradnak egyes imák megválaszolatlanok. Isten nem azért teremtette az imádságot, hogy megtudja, hogyan kell intéznie ügyeit itt a földön. Nem arra vár, hogy mi mondjuk meg neki, mit kell tennie. Megvannak a saját, rögzített tervei és céljai, és ha meg akarjuk kapni áldásainak gazdagságát, elengedhetetlen, hogy imádságaink összhangban legyenek ezekkel. Rosszul kérünk, amikor olyan áldásokat kérünk Istentől, amelyeket ő nem szándékozott megadni.

A Szentírásban különböző típusú imákra hívják fel a figyelmünket. Ezek közül a legfontosabbak a hálaimák. Isten kétségkívül örül, amikor teremtményei őt ismerik el áldásaik forrásaként, és ezért hálaadással emelik fel szívüket és hangjukat hozzá.

Vannak imádó imák, amelyek elismerik a Teremtő jellemének dicsőséges tulajdonságait – bölcsességét, igazságosságát, szeretetét és

hatalmát. Az Isten dicsőítésének vágya kell, hogy imádságaink nagy részének mozgatórugója legyen.

Az Isten irgalmát kérő imák is helyénvalóak. A Szentírás minden keresztényt arra buzdít, hogy imádság útján kérje bűneinek isteni megbocsátását. Pál ezt úgy fogalmazza meg, hogy „merészen járuljunk az irgalom trónjához”, hogy ott irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk minden szükségünkben. Zsidók 4:16

Természetesen vannak olyan imák is, amelyek bizonyos áldásokért vagy az Úrtól kapott kegyelmekért esedeznek. Jelenleg ezekkel foglalkozunk különösen. Vannak, akik egészségért imádkoznak, akár magukért, akár másokért. Vannak, akik gazdagságért imádkoznak. Vannak, akik védelemért imádkoznak utazásuk során. Milliók imádkoznak a békéért. Gyakran előfordul, hogy egymással háborúzó országok polgárai imádkoznak azért, hogy saját hadseregük győzedelmeskedjen. Feltételezzük, hogy mindazok, akik imádkozva fordulnak Istenhez, őszinték, és természetesen azokat a dolgokat kérik tőle, amelyek számukra abban a pillanatban a legfontosabbak. De igazolja-e

a Biblia azt a hitünket, hogy ezekre az imákra mind válaszolnia kell?

Lehet, hogy Isten meghallgatja egy anya imáját, aki fia biztonságáért imádkozik a csatatéren. Vagy lehet, hogy egy nemzet békéjéért szóló imák is meghallgatásra találnak. De ha és amikor ilyen imák meghallgatásra találnak, az egyszerűen azt jelenti, hogy ez összhangban volt az Ő akaratával. Istennek van egy rögzített terve, amelynek megfelelően gondoskodik az emberi fajról. Ez a terv nem az emberi teremtményeinek szeszélyeinek és kívánságainak kielégítésére készült, és semmilyen mennyiségű imádkozás sem változtatja meg a terveit.

„Az ima megváltoztatja a dolgokat” – mondják, de nem változtatja meg Isten terveit. Isten nem ránk, sem a nemzetekre – még az Egyesült Nemzetek Szervezetére sem – tekint, hogy megtudja, milyen változásokat kell végrehajtania annak érdekében, hogy jobbá tegye a körülményeket számunkra vagy általában a világ számára. Milyen kevés bizalmat fektetnénk egy olyan istenbe, akinek a véleményét

befolyásolhatják, vagy akinek a terveit megváltoztathatják népe imáinak ékesszólása!

„Legyen meg a te akaratod”

Ima közben Isten népének legfőbb gondolatában és szívében annak a vágyának kell lennie, hogy minden tapasztalatukban az Ő akarata teljesüljön. Erre kiváló példát látunk Jézus esetében. A Gecsemáné kertben, amikor a Mester letartóztatás és halál előtt állt, „szorongás és csüggedtség fogta el, és így szólt hozzájuk [tanítványaihoz]: Az én szívem meghasad a bánattól... Egy kicsit továbbment, arccal a földre borult, és így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, múljon el tőlem ez a kehely. De ne az én akaratom szerint, hanem a tiéd szerint.” Máté 26:38,39

Isten akarata volt, hogy Jézus megaláztatásban és halálban részesüljön, mint az emberek Megváltója és Megmentője. Az isteni tervnek ezt a fontos jellemzőjét az Ószövetség szent prófétái előre megjövendölték. Jézus mindenekelőtt azt akarta, hogy az isteni akarat teljesüljön, függetlenül attól, hogy ez mit jelentett számára. Ezt később, amikor letartóztatásra került, megerősítette. Péter kardját húzta, hogy megvédje Mesterét, aki így szólt hozzá:

„Tedd a kardodat a hüvelyébe! Az Atyámtól kapott poharat nem kell-e meginnom?” János 18:10,11

Jézus követőinek kiváltságuk, hogy vele együtt szenvedjenek és haljanak meg. Pál arról beszélt, hogy vele együtt „megfeszítik”, és azt is írta: „Nektek adatott Krisztusért, hogy nemcsak higgyetek benne, hanem érte szenvedjete is.” (Galata 2:20, Filippi 1:29). Arra vagyunk hivatva, hogy Jézus nyomdokaiba lépjünk, ezért tudjuk, hogy nem Isten akarata, hogy megkíméljen minket minden nehézségtől. Így, ahogy Jézusnál is, a legfőbb gondunknak az kell lennie, hogy az Úr akarata teljesüljön halandó testünkben. Az Úr akarata lehet, hogy egy ideig élvezzük bizonyos földi áldásokat, de imáink terhe nem ezekért kell, hogy legyen, hanem azért, hogy az Ő akarata teljesüljön.

Jézus ezt a pontot bővebben kifejtette, amikor azt mondta tanítványainak, hogy amíg őbenne maradnak, és az ő szavai bennük maradnak, imádságban kérhetnek bármit, amit csak akarnak, és megadatik nekik (János 15:7). Ez úgy tűnhet, mintha biztosítékot kapnánk arra, hogy bármit kérhetünk

Istentől, ami csak eszünkbe jut és amit csak akarunk.
De nem így van!

Figyeljük meg a Mester kijelentéséhez fűzött feltételt: „Ha ti bennem maradtok, és az én szavaim bennetek maradnak.” Krisztusban maradni azt jelenti, hogy tagjai vagyunk az ő testének, ő pedig a mi fejünk. Ez azt jelenti, hogy az ő gondolatai a mi gondolataink lesznek, és az ő tervei a mi terveink. Ha akaratunkat így teljes egészében átadjuk Istennek Krisztuson keresztül, akkor nem lesz saját akaratunk, és imáink nem az általunk kívánt dolgokért fognak szólni, hanem csak azokért, amelyek összhangban vannak a mi Fejünk akaratával. Ha így imádkozunk, összhangban az Úr akaratával, akkor biztosak lehetünk a kedvező válaszokban.

Ez összhangban van egy másik kijelentéssel, amelyet Jézus tanítványainak tett, és amelyben arról tájékoztat minket, hogy a Mennyei Atya örömmel adja a „Szent Szellemet azoknak, akik kérik tőle”. (Lukács 11:13). Isten Lelkével telve lenni azt jelenti, hogy gondolatainkban az Ő gondolatait követjük, és életünket azokhoz igazítjuk. Akkor nem fogunk Istentől más áldásokat kérni, csak azokat, amelyeket

megígért, és így soha nem fog felmerülni a kérdés, hogy imáink meghallgatásra találnak-e.

„Jöjjön el a te országod”

A tanítványok kérésére: „Uram, taníts minket imádkozni”, Jézus megadta nekik azt, amit ma „Az Úr imádsága” néven ismerünk. Ebben a mintaimádságban útmutatást kapunk arra, hogy miről imádkozhatunk.

Ennek a rövid imádságvázlatnak fontos része a megfelelő módszer, ahogyan Istenhez fordulunk: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved” (Lukács 11:1,2). A Szentírásban Ádámot „Isten fiának” nevezik (Lukács 3:23,38). De amikor vétkezett, elvesztette „” fiúi jogállását, elidegenedett Istentől, és halálra ítélték. Ádám gyermekei, az egész emberi faj, szintén idegenek és jövevények Isten előtt, ezért nem tudják őt megfelelően megszólítani „mi Atyánk, aki a mennyekben vagy” néven. Ez a kiváltság kizárólag azoké, akik megbánták bűneiket, elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak, és teljes szentségben Istennek szentelték életüket, hogy az ő akaratát cselekedjék.

Ők úgy vannak ábrázolva, mint akik megkapták Isten fiúi lelkét, és így az ő gyermekeivé váltak.

Isten gyermekeként ezek mindenekelőtt azt fogják kívánni, hogy tiszteljék Atyjuk nevét. Szavaikkal és tetteikkel mindig azt fogják kifejezni: „Szenteltessék meg a te neved”. Ha helyesen tiszteljük mennyei Atyánk nevét, az azt jelenti, hogy amikor imádkozunk hozzá, azt úgy tesszük, ahogyan Jézus a Szentírásban megmutatta nekünk. Ő elmagyarázta, hogy imáinkat az ő nevében kell felajánlanunk. János 15:16

Ennek oka van. Az igazságosan elítélt faj tagjaként nincs helyünk az isteni kegyelem trónján, kivéve Jézuson, a mi közbenjárónkon keresztül. Az ő nevében és az ő kiontott vére érdemei által kiváltságunkban áll „bátran” a kegyelem trónjához járulni, hogy bocsánatot kérjünk, és minden más áldást, amelyet szerető Mennyei Atyánk megígért nekünk. (Zsidók 4:16). Ha megfelelően tiszteljük szent nevét, soha nem merünk hozzá közeledni, kivéve Jézuson keresztül.

Ha követjük az Úr imájának példáját, kérésünk nem annyira saját magunkért lesz, hanem mások

áldásáért. Ezt jelzi a nyitó kérdés: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” (Máté 6:10). A válasz erre a kérésre sok olyan dologra ad választ, amiért az emberek évszázadok óta imádkoznak. Ez a válasz minden ember jogos vágyait kielégíti. Békét, egészséget és örök életet jelent mindazok számára, akik az Úr királyságának igaz törvényeihez igazodnak.

Az áldások, amelyekre az emberi faj vágyik, és amelyekért milliók imádkoznak, mind előre láthatóak voltak Isten számára, és mind biztosítva vannak az általa prófétái által megígért királyságban. Ezekben az ígéretekben sok részletet találunk azokról az áldásokról, amelyeket az embereknek garantál, beleértve a meghaltak feltámadását is (). Nem, Isten nem volt közömbös az emberek szenvedése iránt, és nem is süket fülekre találtak segítségért kiáltó hangjaik; és imáikra adott válasza, amikor eljön az ideje, messze meghaladja mindazt, amiben valaha is mertek reménykedni.

Vegyük például egy anyát, aki fia biztonságáért imádkozik a csatatéren. Szereti őt, és semmi sem

jelenthetne neki többet, mint hogy fia biztonságban hazatérjen a családi otthonba. De a fiú nem tér vissza, és az anya első gondolata az lehet, hogy Isten nem törődik vele, hogy nincs irgalma. Mennyire másképp érezne, ha el tudná hinni, hogy Isten sokkal kielégítőbb hazatérést biztosított, mint amit imádkozásakor valaha is elképzelhetett!

Milyen keveset tud néha egy anya azokról a nehézségekről és szenvedésekről, amelyektől gyermeke megmenekülhet, ha a halálban elalszik. Végül is mind az anya, mind a fia egy haldokló faj tagjai, és a csatatéren való halál és a későbbi öregség miatti halál közötti különbség csak pillanatnyi, ha összehasonlítjuk a végtelenül hosszú örökkévalósággal. Ebből a szempontból kell megtanulnunk szemlélni az imádság us témáját és azt, ahogyan Isten válaszol kérésünkre.

Az a tény, hogy Istenhez imádkozunk, annak a hitünknek a kifejezése, hogy az Ő bölcsessége, hatalma és szeretete messze meghaladja a miénket. Mégis gyakran elfelejtjük ezt, és úgy érezzük, hogy nem tisztelte meg imáinkat, mert nem úgy válaszolt rájuk, ahogy mi tettük volna, saját csekély

képességeinket felhasználva. A mi elítélt életünk nagyon rövid. Az eredményeket aszerint ítéljük meg, hogy eléri-e az érettséget ebben a rövid időben, amelyről tudásunk van. De nem szabad Isten cselekedeteit ebből a szempontból megítélnünk.

A Szentírás úgy beszél Istenről, mint aki „örökkévaló és örökkévaló” (Zsoltárok 41:13; 90:2). Nincs szüksége arra, hogy tervének bármelyik szakaszát befejezze a mi rövid életünk alatt, még akkor sem, ha az egyéni kérdésünkkel kapcsolatos. Ha ma imádkoznánk Istenhez valami különleges áldásért, ami összhangban áll az Ő akaratával, és a válasz csak holnap vagy akár holnapután érkezne, nem veszítenénk el a hitünket benne, hanem örülnénk, amikor a válasz megérkezik. Istennek is megvannak a „holnapjai”. Napjai nem órában mérhetők, mert azok korszakok, és az Ő „holnapja”, Krisztus ezeréves királyságának korszaka, az összes áldás, amelyre a világ jogosan vágyott, és amelyért milliók kérték Istent, bőségesen árad majd az emberiségre. Ezt felismerve az emberek így fognak válaszolni: „Ez a mi Istenünk, akire vártunk... örülni fogunk és vigadni fogunk az ő üdvösségében.” Ézsaiás 25:9

„Ahogy a mennyben”

Már megtanultuk, hogy Isten nem válaszol olyan imádságra, amely nem áll összhangban az ő akaratával. A legnagyobb imádságban, az Úr imájában, ez az elv világosan meg van fogalmazva. Isten áldását kéri a föld népeire – nem pedig bármilyen, állítólag jó dolgot, amelyre vágyakozhatnak, hanem olyan dolgokat, amelyek összhangban vannak az ő akaratával. „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

Milyen nagy szabadságot adott nekünk az Ő akaratával összhangban lévő dolgok tekintetében! Isten akarata teljesül a mennyben, és az Ő szándéka, hogy a földön is ugyanolyan mértékben teljesüljön. Természetesen nem tudjuk, hogy Isten akarata milyen módon teljesül a mennyben, de ésszerűen biztosak lehetünk abban, hogy a gonoszságok, amelyek jelenleg a földön léteznek, nem sújtják azoknak az életét, akik a szellemvilágban, amit mi mennynek nevezünk, élnek.

A háború olyan gonoszság, amely nem áll összhangban az isteni akaratával. Akkor tehát

imádkozzunk a békéért? Természetesen! Valójában nem imádkozhatnánk azért, hogy Isten akarata a földön is úgy teljesüljön, mint a mennyben, anélkül, hogy a békéért imádkoznánk. De a békéért való imádságainknak összhangban kell állniuk Isten békét teremtő tervével, és ez az Ő királyságának terve. Megígérte, hogy felállít egy királyságot, létrehoz egy kormányt. Jézus lesz a király abban a kormányban. „A kormányzás az ő vállán lesz” – írta Ézsaiás, és „a kormányzásának és a békének növekedésének nem lesz vége”. Ézsaiás 9:6,7

Kétségtelen, hogy Isten szimpátiával tekint az emberiség háború megszüntetésére irányuló vágyaira. Amikor a nemzetközi feszültség magasra szökik, és a háború elkerülhetetlennek tűnik, mindkét oldalon a jámbor emberek kénytelenek imádkozni a békéért. A háborút fenyegető nézeteltérések megoldódhatnak vagy sem, de tudjuk, hogy végül egyetemes és tartós béke lesz. Nem azért, mert a nemzetek végre megtalálják a béke megvalósítható receptjét, hanem azért, mert „a Béke Fejedelme” átveszi a föld uralkodását, és a „Jöjjön el a te országod” imádság meghallgatásra talál.

Krisztus kormányzását a Szentírásban „az Úr hegye” szimbolizálja, és a Mikás 4:1-4-ben azt olvassuk, hogy eljön az idő, amikor az emberek azt mondják: „Menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házába, és ő megtanít minket az ő útjaira, és mi az ő ösvényein járunk, mert a törvény Sionból fog kijönni, és az Úr szava Jeruzsálemből. És ő ítélni fog sok nép között, és megfeddi a távoli erős nemzeteket, és kardjaikat ekékké, lándzsáikat metszőkéseké alakítják; nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút. Hanem mindenki a szőlősejtje alatt és a fügefája alatt ül, és senki sem ijesztgeti őket, mert a Seregek Urának szája mondta ezt.”

Milyen csodálatos program a leszereléshez! Ez Isten programja, és amikor a békéért és a nemzetek leszereléséért imádkozunk, tegyük azt abban a biztos tudatban, hogy Isten meghallgat minket, és imáinkra az Ő akaratával összhangban válaszol, ami a királyság útja lesz. „Ő véget vet a háborúknak” – jövendölte Dávid. Zsoltárok 46:9

„Nincs többé halál”

A betegség és a halál első szüleink bűnének következménye, és azok közé a gonoszságok közé tartozik, amelyeket Isten megígért, hogy elpusztít. Imádkozzunk tehát az egészségért, és kérjük az Urat, hogy mentse meg azoknak az életét, akik közel állnak hozzánk és kedvesek számunkra, és akiket súlyos betegség sújt? Igen, de mindig azzal a megértéssel, hogy az Úr akaratának teljesülését akarjuk, és azzal a tudattal, hogy lehet, hogy nem az Ő akarata, hogy egészséget és életet adjon azoknak, akikért imádkozunk, amíg ezek az áldások mindenki számára elérhetővé nem válnak Krisztus ezeréves királysága alatt.

Tudjuk, hogy akkor minden betegség meggyógyul. „[Azon a napon] a lakosok nem mondják majd: Beteg vagyok” – írta Ézsaiás (Ézsaiás 33:24). Krisztus királyságának áldásait leírva Pál azt írta, hogy Krisztus addig fog uralkodni, amíg minden ellenségét lába alá nem teszi, és az utolsó ellenség, amelyet elpusztít, a halál lesz. (1 Korinthus 15:25,26). Amikor János apostol látomásban meglátta Isten királyságát a földön (), megértette, hogy ennek eredményeként

„nem lesz többé halál, ... és nem lesz többé fájdalom”. Jelenések 21:4

Amikor egészségért és életért imádkozunk, fogjuk fel ennek a nagyobb rendelkezésnek a jelentőségét, amelyet a Teremtő hozott, hogy ezeket az áldásokat ne csak nekünk és szeretteinknek adja, hanem az egész emberiségnek, akik alázatossággal és engedelmességgel keresik őket Krisztus ezeréves uralkodása alatt. Ezt tesszük, amikor imádkozunk: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” Máté 6:10

„Az ellenség földjéről”

Isten útjai és az ő teremtményei számára tett rendelkezései mindig sokkal jobbak, mint azok, amelyeket az emberi bölcsesség kitalált. Imádkozunk az egészségért, a védelemért, a békéért, de ki gondolt volna arra, hogy imádkozzon azért, hogy visszakapja szeretett halottját? De Isten a tervében túllépett azon, amit mi imádkozni mertünk. Megígérte, hogy visszahozza a halottakat!

Hány anya törött meg a szívét egy drága kisgyermek elvesztése miatt. Az egyikről Jeremiás próféta is

említést tesz (). A neve Ráchel volt. Jeremiás így ír: „Hang hallatszott Rámában, siránkozás és keserű sírás; Ráchel sírt gyermekeiért, és nem akart vigasztalódni.” A próféta így folytatja: „Ne sírj, és ne hullajts könnyeket, mert munkád meg lesz jutalmazva, mondja az Úr, és visszatérnek az ellenség földjéről.” Jeremiás 31:15,16

A halál az ember legnagyobb ellensége, és Isten terve az, hogy mindazokat, akik a halál „földjén” vannak, visszaadja az életbe. Ez a nagy kegyelem is benne van a „jöjjön el a te országod” kérésünkben, mert Krisztus királysága alatt mindazok, akik a sírban vannak, a halál állapotában, meghallják az Emberfiának hangját, és előjönnek. János 5:28,29

Az ember életének visszaállítását az apostol Péter „helyreállításnak” nevezi, és azt mondja nekünk, hogy Krisztus második eljövetele után eljön „mindennek helyreállításának ideje”, amelyet Isten minden szent prófétája megígért a világ kezdete óta. ApCsel 3:20,21

A szőlő és a fügefa alatt

Sokan imádkoznak a gazdagságért, vagy legalábbis a gazdasági biztonságért. Szinte mindenki érez egy bizonyos mértékű félelmet vagy bizonytalanságot, amikor öregkorával szembesül. Lesz-e anyagi biztonságunk, amikor eléri azt a kort, amikor már nem tudunk megélhetést biztosítani magunknak? Érthető, hogy aki hisz Istenben, és úgy gondol rá, mint aki szeret és gondoskodik, az imádságban forduljon hozzá a pénzügyi biztonság iránti igényével.

Természetesen tudjuk, hogy a világon több millió ember él anyagi bizonytalanságban. Több millióan éheznek, és nincs megfelelő ételük, ruhájuk és menedékük. Isten mindannyiukat szereti, és bár hálásak lennénk, ha kedvezőbb életkörülményekkel áldana meg minket, nem jobb-e inkább örülni annak a szerető gondoskodásnak, amelyet az Ő idejében és módján biztosít minden szegény és rászoruló számára? Ezt ígérte meg nekünk!

Isten ígéreteiben a gazdasági biztonság gondolatát az a kép szimbolizálja, hogy mindenki a saját „szőlősejtje” és „fügefája” alatt lakik. A próféta

kijelenti, hogy mindenki így lesz megáldva, és Isten gondoskodása olyan teljes lesz, hogy a félelem eltűnik, mert „senki sem fogja őket megijeszteni”.
Mikeás 4:4

Ézsaiás próféciájában hasonló biztosítékot kapunk Isten áldásairól a világ számára a jövőben. Isten prófétája azt mondja nekünk, hogy akkor nem mások számára építenek házakat, és nem mások számára ültetnek, hanem az emberek sokáig élvezhetik kezeik munkájának gyümölcsét. Örökre élvezhetik munkájuk gyümölcsét, ha továbbra is engedelmeskednek a királyság igazságos törvényeinek, amelyek akkor a világot fogják irányítani. Ézsaiás 65:20-25

Ézsaiás próféciájának ez a fejezete azt jelzi, hogy Isten áldásai abban a királyság korszakában az emberek imáira válaszul áradnak majd rájuk. „Mielőtt hívnának, én válaszolok; és még mielőtt beszélnének, én meghallgatom őket” (24. vers). Ez eddig nem volt a többség tapasztalata, mert még nem jött el az ideje, hogy kiterjessze az általuk kért kegyelmet, és mert tudja, hogy a nehézségek,

amelyeket átéltek, segítenek nekik értékelni azokat az áldásokat, amelyeket örökre biztosít számukra.

Amikor a királyság megalapul, milyen más lesz minden! Azok az áldások, amelyekre a haldokló faj vágyik, akkor még azelőtt elérhetővé válnak, hogy imádkozni kezdenének értük. „Mielőtt hívnának, én meghallgatom őket.” És amikor megtanulják kérni tőle az áldásait, imáikra adott válasza olyan valóságos és azonnali lesz, hogy úgy tűnik majd, mintha még mielőtt a kérő befejezte volna imáját, már meg is érkezett volna. „Még mielőtt kimondanák, én meghallgatom őket.” Ézsaiás 65:24

„A mindennapi kenyerünk”

A „jöjjön el a te országod” imádságra adott válasz sok olyan anyagi áldást tartalmaz, amelyért a világ jámbor emberei szokásosan imádkoznak, de gyakran nem kapják meg. Örülünk, hogy eljön az idő, amikor ezek a jogos anyagi áldások „a föld minden nemzetségére” áradni fognak, ahogyan Isten megígérte Ábrahámnak (1Mózes 12:3). Addig is érdemes megfontolni, hogy Isten hogyan válaszol most a neki szentelt népének imáira, azoknak az

imáira, akiknek kiváltságuk, hogy „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy” címmel szólíthatják meg őt.

Ők, mindenkinél buzgóbban, továbbra is imádkoznak Isten országának eljöveteleért. Ugyanakkor kiváltságuk, hogy Istentől saját, azonnali napi szükségleteiket is kérhetik, mivel Jézus megtanította őket imádkozni: „Add meg nekünk ma a mi mindennapi kenyerünket.”

Ez egy nagyon mérsékelt kérés, és ha megfelelő szellemben tesszük, akkor elismerjük, hogy az Úr tudja legjobban, mik lehetnek napi szükségleteink, és hogy mi elégedettek leszünk azzal, amit ő bölcsnek tart. Ezenkívül azok számára, akik Jézus áldozatos nyomdokaiban járnak, fontos felismerni, hogy lelki szükségleteink messze fontosabbak, mint az anyagiak. A kenyér a Szentírásban az igazság, az evangélium igazsága, az Ige igazsága, az isteni terv igazsága szimbólumaként szerepel. Isten megígérte, hogy bőségesen táplál minket ezzel az Élet Kenyerével, ezért teljes bizonyossággal imádkozhatunk így, tudva, hogy kérésünk elsősorban az általa megígért lelki táplálékra

vonatkozik, és ezért összhangban van az Ő akaratával.

„Ahogy mi megbocsátunk”

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.” Az Úr imájának ezt a részét csak azok mondhatják el őszintén, akiknek a szívét ugyanaz a szeretet szelleme tölti be, amely arra készítette mennyei Atyánkat, hogy Fiát a világba küldje, hogy Megváltó és Üdvözítő legyen. Ez a szeretet biztosítja a bűnösök megbocsátását, akik Isten törvényeinek megszegésével vétkeztek ellene. Ő hajlandó megbocsátani nekünk, de csak azzal a feltétellel, hogy megfelelő szívvel viszonyulunk azokhoz, akik ellenünk vétkeztek. Ez bizonyára őszinteségünk próbája.

Isten megbocsát népének, mert úgy véli, hogy Ádám bűneinek tökéletlenségeit Krisztus megváltó vére fedezi. Ez azt jelenti, hogy aki imádkozik, az teljes szívéből hisz Krisztusban, és olyan feltétel nélkül fogadja el Krisztust, hogy minden mást feladott, hogy követni tudja Mesterét. Csak ilyen ember fordulhat

Istenhez imádságban, hogy Krisztus nevében bocsánatot kérjen.

„Szabadíts meg minket a gonosztól”

„Ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól.” Az első kísértés, amelyet a Biblia említ, Éva anya kísértése volt. A bukott Lucifer a kígyón keresztül kísértette, hogy szegje meg Isten törvényét. A Szentírás bűnnek nevezi Isten törvényének megszegését (), és a kísértés szót használja minden olyan erőfeszítés, csábítás vagy ösztönzés leírására, amely bűnre vezet. A Sátán a legnagyobb kísértő, és sokféle eszközt használ, hogy bűnös csábításait azoknak mutassa be, akiket Isten elől el akar csábítani, és az igazságtalanság útjára vezetni.

„Isten senkit sem kísért” – írja Jakab (Jakab 1:13). Ez azt jelenti, hogy bízhatunk abban, hogy Isten nem vezet minket kísértésbe; ezért imáinkban ezt a biztosítékot kérjük.

Milyen reményteli ez a kontraszt: „Szabadíts meg minket a gonosztól!” Az ördög, a főcsaló, évszázadok óta gyakorolja hatását az emberekre, és különösen

Isten népére, hogy elidegenítse őket Teremtőjüktől. Az eredmény tragikus: egy világ, amelyet nagyrészt a bűn és az önzés irányít – „ez a jelen gonosz világ”. (Galata 1:4). De Isten megígérte, hogy megszabadít „a madarász csapdjából” és a gonosztól, amelyet a madarász teremtett a világban. Zsoltárok 91:3

Isten szabadulásra vonatkozó ígéretei mindazokat személyesen érintik, akik Jézus nyomdokaiba lépnek, mert biztosítják őket arról, hogy a Sátán nem lesz képes csapdába ejteni vagy megtéveszteni őket. Isten mindennap megszabadít minket a Sátán tévedés és bűn csapdáiból. „Az Úr angyala” – írta a zsoltáros – „táboroz azok körül, akik őt félnek, és megszabadítja őket”. (Zsoltárok 34:7). Milyen megnyugtató ígéret, és milyen örömmel valljuk magunkénak, amikor imádkozunk: „Szabadíts meg minket a gonosztól!”

Van egy még nagyobb szabadítás Isten népének, Krisztus egész egyházának az „első feltámadásban”, hogy Krisztussal együtt uralkodjanak. (Jelenések 20:4,6). Jézus azt mondta, hogy a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni az ő igaz egyháza felett, és ennek az ígéretnek a beteljesüléseként a pokol kapui

– a halál állapota – szélesre nyílnak, és mindazok, akik Krisztussal szenvedtek és meghaltak, megszabadulnak a haláltól, és dicsőségben felmagasztaltatnak, hogy vele együtt uralkodjanak az ő ezeréves királyságában.

Az egyház a jelenlegi evangéliumi korszak egész évszázadai alatt várt erre a dicsőséges megszabadításra. Krisztus igaz tanítványai tudták, hogy ez a megszabadítás nem jön el, amíg ő vissza nem tér. Pál tudta ezt, és azt írta, hogy egy igazságosság koronája van számára eltéve, amelyet „azon a napon” fog megkapni (), és hozzátette, hogy mindazok, akik szeretik Krisztus megjelenését, szintén megkapják majd a „koronát” (2 Timóteus 4:8).

Jézus nagy próféciájában, amely a korszak végéről szól – és amelyben oly sok mai világbeli körülményt azonosít –, azt mondta tanítványainak: „Amikor ezeket látjátok” – és a ma élő tanítványai látják őket – „akkor nézzetek fel, és emeljétek fel fejeteeket, mert közeleg a szabadulásotok.” (Lukács 21:31,28). Az a tény, hogy „ezek a dolgok”, amelyeket a Mester megjövendölt, és amelyek a gyülekezetnek a

jelenlegi gonosz világból való megszabadulásának közeledtét jelzik, ma már egyértelműen felismerhetők a napi hírekben, bizalmat ad nekünk abban, hogy nagyon hamarosan Krisztus utolsó igazi követői is megszabadulnak, dicsőségben, tiszteletben és halhatatlanságban részesülnek vele együtt, és akkor az ő sokszor imádkozott királyságának áldásai elkezdenek áradni a szenvedő és haldokló emberiségre.

Imádkozunk: „Szabadíts meg minket a gonosztól”, nemcsak azért, mert vágyunk arra, hogy megszabaduljunk a gonosz világtól, hanem azért is, mert tudjuk, hogy ennek a kérésnek a teljesülése egyben a másik kérésünk teljesülését is jelenti: „Jöjjön el a te országod . Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” Így tekintve, még a keresztény imádságának az a része is, amely számára a legfontosabb, ugyanakkor önzetlen szemléletű, mivel az egész emberiség számára gazdag áldásokat is magában foglal.

Ezek azok az imák, amelyek Istennek tetszenek, vagyis az önzetlen imák. Miközben Isten örül, amikor népe egyéni útmutatást, megbocsátást és lelki erőt

kér tőle, azt is szeretné, hogy érdeklődjenek mindazok iránt, akiket ő szeret, vagyis az egész emberiség iránt. Imádkozva fejezzük ki érdeklődésünket az irgalmas tervében, amikor azt mondjuk: „Jöjjön el a te országod”, mert az ő országában fog „bőséges lakomát rendezni minden népnek”. Az ő országában fog a halál diadalmaskodni, és minden arcra letörölni a könnyeket. Ézsaiás 25:6-8; Jelenések 21:1-5

Mindenekelőtt folyamatosan adjunk hálát Istennek az ő szeretetéért, amely mindenki örök örömét biztosítja. Ne csak imádságainkban dicsérjük őt egyénileg, hanem az egész világnak is beszéljünk az ő szeretetéről. Mondjuk el nekik, hogy Krisztus által biztosítva van számukra az élet, és hogy hamarosan az ő királysága békét biztosít „” a „Béke Fejedelmén” keresztül, valamint egészséget és életet mindenkinek a világ Megváltóján és Üdvözítőjén keresztül.